

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/39/2020
Identifikačné číslo spisu: 4117203710
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4117203710.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holiča, v spore žalobcu K. T. E..A..O., so sídlom v Q. G., X. G. XX, IČO: XX XXX XXX, zastúpeného advokátkou Mgr. Silviou Moravčíkovou, so sídlom v Bratislave, Mikulášska 29, proti žalovanému Slovenská republika, Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Námestie slobody 6, IČO: 30 416 094, za účasti intervenienta Okresný úrad Nitra so sídlom v Nitre, Štefánikova 69, IČO: 00 151 866, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 16 C/15/2017, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 27. mája 2019 sp. zn. 6 Co/15/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná a intervenient majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Nitre rozsudkom z 27. mája 2019 sp. zn. 6 Co/15/2019, potvrdil rozsudok Okresného súdu Nitra z 8. júna 2018 č. k. 16 C/15/2017-198, ktorým zamietol žalobu o náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom a žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného priznal náhradu trov konania.

1.1. Dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke. Odvolací súd sa vyjadril k odvolacím námietkam žalobcu, uviedol, že zmyslom a účelom zákona č.514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je ustanoviť v súlade s čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré bolo neskôr posúdené ako nezákonné. Správne preto súd prvej inštancie zisťoval v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. existenciu podmienok, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu za vznik škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, a ktoré musia byť splnené súčasne: 1/ nesprávny úradný postup orgánu štátu, alebo rozhodnutie, 2/ vznik škody a 3/

príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. V prípade, že nie je splnený čo i len jeden z uvedených predpokladov, zodpovednosť štátu nevzniká.

1.2. Na zvýraznenie správnosti rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uviedol, že žalobca nesprávny úradný postup vzhľadom na nesprávnom doručovaní pozvánky na skúšku, ktorá mu nebola doručovaná na ním vyplnenú adresu - M. XX, XX XXX F., ale na adresu M. XX, XXX XX F.. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že zákon o cestnej doprave vo svojich ustanoveniach, ani vyhláška, ktorou sa zákon vykonáva, neuvádza, akým spôsobom má okresný úrad informovať prihlásenú osobu o termíne skúšky. Je zrejme, že úrad mu riadne pozvánku na vykonanie skúšky zaslal, teda riadne konal na podklade podanej prihlášky, avšak došlo zo strany úradu k nesprávnemu vyplneniu adresy. I odvolací súd konštatoval, že z vyplnenej prihlášky sa javí ako vyplnené PSC XX XXX, ktoré nie je poštovým smerovacím číslom obce F.. Z tohto dôvodu zrejme zamestnanec úradu pristúpil k zisťovaniu PSC. Z obsahu spisu tiež vyplýva, že zásielka sa úradu vrátila po termíne skúšok 13. júna 2013, teda v danom prípade už bolo bezpredmetné urýchlene vyhľadávať žalobcu, do úvahy v tom termíne už pripadal najbližší možný termín na vykonanie skúšok. Navyše sa zásielka úradu vrátila s poznámkou pošty ako „neprevzatá v odbernej lehote“. Táto poznámka pre úrad znamenala, že adresát sa na uvedenej adrese zdržuje, ale ju neprevzal. Teda opätovne nič nenasvedčovalo nesprávnosti vyplnenej adresy. Iná situácia je v prípade, ak je na vrátenej zásielke vyznačená poznámka „adresát neznámy“, z ktorej je zrejme, že adresát je na uvedenej adrese neznámy. Vzhľadom na uvedené skutočnosti postup úradu pri zasielaní pozvánky nemožno klasifikovať ako nesprávny úradný postup, či nečinnosť. K pochybeniu síce došlo, avšak ďalší sled udalostí nasvedčuje tomu, že nie len pochybením úradu sa konateľ žalobcu nedostal na júnový termín skúšok, ale bolo tomu tak i v dôsledku nesprávneho vyplnenia PSC samotným konateľom a vrátením sa nesprávne doručovanej zásielky z pošty po termíne skúšok a s poznámkou, že adresát ju neprevzal v odbernej lehote /teda, že sa na adrese zdržuje/.

1.3. Odvolací súd k námietkam žalobcu, že bol nútený na pokyn člena skúšobnej komisie prepisovať odpovede na otázky, ktoré písal priamo na hárok so zadaniami, teda bol v stave nadmernej psychickej záťaže pred zodpovedaním poslednej otázky a dokončením testu, pričom sa dopustil niekoľkých chýb a komisia nezohľadnila jeho pôvodné odpovede vypracované na hároku so zadaniami prípadových štúdií, ktoré boli správne, dodal, že pri vykonávaní skúšky mal konateľ žalobcu k dispozícii - samotné testové otázky, Skúšobný formulár- odpovede na otázky. Je zrejme, že takéto formuláre úrad dáva všetkým účastníkom skúšky, teda žalobca mal rovnaké podmienky na ich vykonanie ako akýkoľvek iný účastník, pri vykonávaní skúšky nebol vopred alebo cielene znevýhodňovaný. Z predložených listín jasne vyplýva, kde sa majú odpovede zapisovať. Nesprávne vpisovanie vedľa na nesprávny hárok bolo výlučne nepozornosťou konateľa žalobcu. Skúšobná komisia nemusela žiadateľa upozorňovať na prepis odpovedí, odovzdal by tak prázdny hárok, kde mali byť uvedené jeho odpovede, teda komisia by teoreticky mohla za túto časť skúšky neprideliť žiadateľovi žiadne body. Súd prvej inštancie správne uviedol, že konateľovi bola tiež uznaná aj otázka č. 6 písaná len do zadania a nie do samostatného hároku. Z týchto listín je tiež evidentné niekoľkonásobné prepisovanie odpovedí aj s rôznym obsahom, teda nebolo zrejme, ktoré odpovede mali byť hodnotené ako správne. Neúspech žalobcu na septembrovom termíne skúšky bol výsledkom len jeho činnosti.

1.4. K žalobcom namietanému nesprávnemu úradnému postupu pri vybavovaní žiadosti o vydanie koncesie k odôvodneniu súdu prvej inštancie, odvolací súd doplnil, že citované vyššie zákonné ustanovenia stanovujú, čo musí žiadateľ pre vydanie koncesie splniť. Úrad pri vydávaní postupoval v zmysle správneho poriadku. Bolo na žiadateľovi, aby doložil všetky potrebné podklady a v prípade, ak ich nemá, úrad postupom podľa Správneho poriadku žiadateľa vyzve na ich doplnenie a konanie preruší. V tomto bol postup úradu absolútne správny. Prepis rozhovoru s pracovníčkou úradu, ktorá mala údajne nesprávne žiadateľa inštruovať, nemohol byť dôkazom nesprávneho úradného postupu. Uvedená pracovníčka nikdy nepotvrdila, že o vydaní koncesie rozhoduje, vydanie koncesie podlieha osobe, ktorej je uvedená činnosť zverená do kompetencie v rámci pracovného zaradenia na úrade. Odvolací súd dospel k záveru, že koncesia bola zo strany úradu vydaná v zákonom stanovenej lehote.

1.5. Žalobca v konaní nepreukázal ďalší predpoklad zakladajúci zodpovednosť štátu - vznik škody. Žalobca si škodu vyčíslil ako ušlý zisk za obdobie dvanástich mesiacov, pričom pri jej vyčíslení vychádzal zo súm získaných z prevádzkovania taxislužby po vydaní koncesie, nezohľadnil náklady/výdavky na podnikanie taxislužby.

1.6. Záverom odvolací súd ku všetkým námietkam žalobcu uviedol, že žalobca nemohol s istotou tvrdiť,

že ak by sa aj júnového termínu skúšok zúčastnil, koncesiu by začal vykonávať koncom júna 2013. Žalobca si musel pripustiť, tak ako z priebehu celého prípadu bolo zrejmé, že skúšky v júni 2013 by mohol, ale i nemusel úspešne absolvovať. Ak by skúšky úspešne absolvoval, následne by žiadal o vydanie koncesie, na ktoré by potreboval predložiť potrebné doklady, ktoré konanie tiež by mu trvalo isté obdobie a následne by žalovaný rozhodoval o vydaní koncesie v zákonom stanovenej lehote. Tvrdenie žalobcu, že mohol začať podnikat' už koncom júna 2013, je tak len v čisto teoretickej a špekulatívnej rovine, pretože začiatok jeho podnikania nezávisel len od úspešného vykonania skúšky, ale i od ďalších, na to nadväzujúcich potrebných krokov, ktoré by si preukázateľne vyžiadali určitý čas. Z obsahu spisu nesporne vyplýva, že neskoršie začatie prevádzkovania taxislužby nebolo výlučne spôsobené pochybením úradu, ale z veľkej časti konaním, resp. nekonaním konateľa žalobcu spočívajúcim v neúspešnom vykonaní skúšok a v nezabezpečení potrebných dokladov na účely vydania koncesie. Súd prvej inštancie správne tiež konštatoval, že žalobca nepreukázal bezprostrednú existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

2. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca (ďalej aj dovolateľ) dovolanie, s poukazom na § 421 ods.1 písm. a/ Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len CSP) z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže rozhodnutie malo závisieť od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2.1. V danom prípade, keďže žalobca namietal nesprávnosť úradného postupu, bolo potrebné zo strany súdu posúdiť, či žalobcom uvádzané skutočnosti možno alebo nemožno považovať za nesprávny postup úradu. Keďže zákon č. 514/2003 Z.z. nesprávny úradný postup bližšie nedefinuje, len príkladom uvádza, čo „aj“ možno za nesprávny úradný postup považovať, je nutné prihliadať na ustálenú súdnu prax. Dovolateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo /60/2003, v ktorom vyslovil, že nesprávnym úradným postupom môže byť podľa obsahu tohto pojmu akákoľvek činnosť spojená s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel ustanovených právnymi normami pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Pretože úradný postup spravidla nemožno v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať aj z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje. Podľa názoru žalobcu sa odvolací súd od uvedeného judikátu odklonil, keď sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, že postup úradu pri doručovaní pozvánky na skúšku, počas skúšky, vrátane jej vyhodnocovania a pri posudzovaní žiadosti o udelenie koncesie nemožno považovať za nesprávny úradný postup. V ďalšom dovolateľ podrobne zopakoval všetky svoje námietky, ktoré uvádzal v priebehu konania a ktorých vyhodnotenie zo strany odvolacieho súdu považoval za nesprávne.

3. K dovolaniu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že predmetom sporu nebola otázka, čo je a čo nie je úradným postupom, ale aký úradný postup je nesprávny. Uviedol, že súdy posudzovali otázku, či konkrétne úkony okresného úradu a skúšobnej komisie boli nesprávne, a tiež príčinnú súvislosť medzi jednotlivými udalosťami a vznikom škody a dospeli k správne rozhodnutiu, keď žalobu zamietli. Navrhol preto, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

5. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 ods. 1 CSP.

6. Žalobca uviedol, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení

veci. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

7. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

8. Najvyšší súd zastáva názor, podľa ktorého, ak nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou strany vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (porovnaj tiež rozhodnutie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. 1 VCdo 2/2017).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod.

10. Dovolateľa, ktorý vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 CSP, zaťažuje procesná povinnosť jednoznačným a určitým spôsobom zadefinovať tzv. dovolaciu otázku, ktorú odvolací súd riešil nesprávne (m. m. 1 Cdo 162/2018, 3 Cdo 141/2018, 4 Cdo 37/2017, 5 Cdo 190/2018, 8 Cdo 14/2018) a zároveň uviesť, ktorý z predpokladov uvedených v tomto ustanovení zakladá prípustnosť ním podaného dovolania (1 Cdo 150/2018, 2 Cdo 185/2018, 3 Cdo 52/2017, 7 Cdo 50/2018, 8 Cdo 130/2018). Tejto požiadavke zodpovedá i povinnosť vyjadrená v § 429 CSP v spojení s čl.11 ods. 2 Základných princípov CSP . Splnením týchto procesných povinností vytvára pre dovolací súd podklad, ktorý je nevyhnutne potrebný pre posúdenie prípustnosti dovolania a prípadne (pokiaľ dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je prípustné) tiež pre zameranie meritórneho odvolacieho prieskumu.

11. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Je potrebné však zdôrazniť, že otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť výlučne iba tá právna otázka, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa ustálila na názore, podľa ktorého sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP (m. m. 3 Cdo 28/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 50/2017, 8 Cdo 78/2017, 9 Cdo 8/2020).

12. Dovolací súd dospeje k záveru, že odôvodnenie dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci v otázke právneho významu , pri ktorom sa mal odvolací súd odkloniť od rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 ods.1 písm. a/ CSP), obsahovo a významovo nezodpovedá požiadavkám pre vymedzenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov odvolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (k tomu i R 71/2018).

13. V dovolaní, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí dovolateľ

špecifikovať ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu bližšou konkretizáciou rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré napĺňa pojem ustálená prax dovolacieho súdu (R 83/2018). Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým nahrádzať aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa (2 Cdo 167/2017, 3 Cdo 235/2016, 5 Cdo 13/2018, 7 Cdo 114/2018, 8 Cdo 78/2017, 9 Cdo 25/2020).

14. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, sa dovolací súd zameriava na zistenie a posúdenie vzťahu medzi dovolateľom označeným existujúcim rozhodnutím dovolacieho súdu, ktoré tvorí súčasť jeho ustálenej rozhodovacej praxe, a novým prípadom. Vychádzajúc z kontextu skoršieho rozhodnutia a jeho skutkového vymedzenia pri tom za pomoci abstrakcie interpretuje v judikáte vyjadrené právne pravidlo (ratio). Táto činnosť dovolacieho súdu je zameraná na prijatie záveru, či nový prípad je s ohľadom na jeho skutkový rámec v relevantných otázkach podobný alebo odlišný od skoršieho prípadu. Dovolací súd zdôrazňuje, že pre všetky dôvody prípustnosti dovolania vymenované v ustanovení § 421 ods. 1 C .s. p. má mimoriadny význam obsah pojmu právna otázka a to, ako ju dovolateľ vo svojom dovolaní zafinuje a špecifikuje. Aby dovolanie bolo podľa tohto ustanovenia prípustné, v dovolaní nastolená otázka musí byť otázkou právnou (či už hmotnoprávnou, alebo procesnoprávnou, avšak nikdy nie skutkovou) a zároveň otázkou rozhodujúcou pre rozhodnutie odvolacieho súdu, to znamená otázkou, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení svoje rozhodnutie založil (t. j. otázkou, od ktorej vyriešenia záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu). Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia.

15. V danom prípade sa dovolateľ v dovolaní nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu, a ako odklon označil jedno rozhodnutie dovolacieho súdu a to rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 60/2003, v ktorom najvyšší súd podal výklad k tomu, čo môže byť a je považované za nesprávny úradný postup z pohľadu uplatnenia nároku v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.

16. Z obsahu rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré označil dovolateľ je však zrejmé, že nejde o skutkovo identický nárok, a ani nemôže ísť, pretože podmienky na uplatnenie nároku na náhradu škody v zákone č. 514/2003 Z. z. sa vyznačujú vždy individualitou, ale všeobecný výklad pojmu úradný postup vo vzťahu k nárokom na náhradu škody z hľadiska obsahu zákona č. 514/2003 Z. z. a preto nie je možné prijať záver, že v súdenom spore sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe.

17. V danom prípade uplatnený dovolací dôvod žalobcom nebol opodstatnený, lebo súdy nižších inštancií náležite zistili skutkový stav veci, ako aj vec správne právne posúdili. Skúmali všetky skutkové okolnosti rozhodné pre posúdenie dôvodnosti žalobného návrhu. Napadnutým rozhodnutím nedošlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke ich skúmania. Vymedzené otázky žalobcom v dovolaní sa týkali posúdenia skutkových okolností získaných vykonaným dokazovaním, ku ktorým súdy nižších inštancií dospeli. Sú výsledkom hodnotenia dôkazov v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcou z § 191 ods. 1 C. s. p.

18. Z uvedeného je zrejmé, že nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum, nakoľko obsah dovolania a vymedzenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nemalo zákonom vyžadované náležitosti, ale možno ho vnímať len ako nespokojnosť s právnym názorom nižších súdov, pričom dovolateľom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania nie je zákonom vyžadovaným spôsobom v dovolaní odôvodnený. Pokiaľ by dovolací súd za tohto stavu nebral do úvahy absenciu náležitostí prípustnosti dovolania a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti dovolania, uskutočnil by

procesne neprípustný dovolací prieskum, priečiaci sa nielen všeobecne koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétnemu cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Postup dovolacieho súdu by v takom prípade dokonca porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

19. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že argumentácia dovolateľa, týkajúca sa prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1, písm. a / CSP, je nedostatočná a nie je v podanom dovolaní vymedzená spôsobom zodpovedajúcim § 431 až § 435 CSP. Uzavrel preto, že na podklade dovolania žalobcu nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

20. Najvyšší súd na základe uvedeného, dovolanie žalobcu, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné (§ 447 písm. c/ CSP), a ktorého dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP (§ 447 písm. f/ CSP), odmietol.

21. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.